LUYỆN ĐỀ THI THỬ TN THPT & ĐH NGỮ VĂN (CÓ VIDEO CHỮA) – ĐỀ 8

MÔN: NGỮ VĂN 12

GIÁO VIÊN: NGUYỄN THỊ HƯƠNG THỦY

I. ĐỌC HIỂU: (ID: 760537):

[Tóm tắt phần trước: Sinclair là một học sinh Tiểu học, cậu bị Kromer hăm dọa và bắt phải nộp tiền cho hắn hàng ngày. Sinclair thậm chí đã lấy trộm tiền của mẹ cho Kromer nhưng hắn không buông tha. Demian tình cờ chứng kiến cảnh Sinclair bị bắt nạt và hứa giúp cậu giải quyết vấn đề này]

Một hôm tôi lại chạy đến Demian. Anh ấy đợi tôi ở trước trường học.

"Xin chào," tôi nói.

"Chào cậu, Sinclair. Tôi chỉ muốn nghe câu chuyện tiếp tục như thế nào, Kromer không còn quấy rầy cậu nữa phải không?"

"Là anh làm sao? Nhưng làm sao? Làm thế nào? Hắn ta thực sự biến mất."

"Tốt đấy. Nếu hắn dám quay lại – tôi không nghĩ thế, nhưng dù sao hắn cũng là hạng vô lại – thì bảo hắn hãy nhớ tới Demian."

"Nhưng có ăn nhập gì? Anh gây gổ và đánh bại hắn ư?"

"Không, đó không phải là cách giải quyết công việc của tôi. Tôi chỉ nói với nó như tôi đã nói với cậu và có thể làm cho nó thấy rõ rằng không đụng đến cậu là việc có lợi cho nó."

"Tôi hy vọng anh không trả nó bất cứ số tiền nào."

"Không, cậu từng thử cách đó rồi mà."

Dù tôi cố gặng hỏi để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh ấy toàn lẩn tránh câu hỏi. Cảm giác gượng gạo về anh ấy vẫn còn đọng lại, một tổ hợp kỳ lạ giữa lòng biết ơn và sự xấu hộ, sự thán phục và nỗi sợ, lòng thương mến và thôi thúc kháng cự từ bên trong.

Tôi quyết định tìm sẽ sớm tìm anh ấy, tôi muốn nói chuyện nhiều hơn với anh ấy về mọi thứ, kể cả chuyện về Cain. Nhưng chuyện đó không xảy ra. Lòng biết ơn không phải là một đạo hành tôi tin tưởng, và tôi cảm thấy cũng không thể đòi hỏi nó từ một đứa trẻ. Vậy nên, tôi không ngạc nhiên khi mình vô ơn với Max Demian đến thế. Ngày hôm nay, tôi hoàn toàn chắc chắn rằng, nếu anh ấy không giải thoát tôi khỏi móng vuốt của Kromer, thì sức khỏe và thậm chí là toàn bộ cuộc đời tôi sẽ bị phá hỏng. Ngay cả lúc ấy, tôi cũng có cảm giác sự giải phóng này là sự kiện vĩ đại nhất cuộc đời tuổi trẻ của tôi – nhưng tôi hoàn toàn ngó lơ người giải phóng cho mình ngay khi anh vừa trình diễn xong phép màu.

[...] Tới ngày hôm nay, tôi cũng hiểu vì sao bản thân lại mau chóng quên đi vị cứu tinh – người trợ lực của mình đến thế. Bằng tất cả sức lực và ý chí của một tâm hồn vụn vỡ, tôi đã ra sức trốn chạy khỏi thung lũng nước mắt và lời nguyền rủa, khỏi sự nô dịch kinh hoàng của Kromer, trở về với nơi tôi từng cảm thấy hạnh

phúc đủ đầy trước kia: thiên đường đã mất mở rộng cánh cửa đón chào tôi thêm lần nữa, thế giới chói lóa của Cha và Mẹ, của các chị em tôi…

[Lược một đoạn: Sinclair thú nhận với mẹ rằng trước đây đã từng lấy trộm tiền của bà để đưa cho Kromer. Người mẹ thấy con thành thật nhận lỗi nên đã tha lỗi cho con. "tôi" được quay trở lại với những tháng ngày bình yên.]

Đó là bề ngoài tình trạng của tôi. Còn tình trạng bên trong lại là: Tôi đã được cứu rỗi khỏi Kromer và bàn tay quỷ dữ, nhưng chẳng bằng bất kỳ sức mạnh hay hành động nào của chính mình. Tôi đã cố gắng bước trên những nẻo đường của cuộc đời, nhưng chúng quá trơn trượt và nguy hiểm đối với tôi. Bây giờ, khi một bàn tay thân thiện chìa ra cứu giúp tôi, tôi lại chẳng hề nhìn ngang ngó dọc mà chạy ngay về với lòng mẹ, quay về với sự an toàn của thế giới trẻ thơ mộ đạo, được bao bọc bốn bề. Tôi lại khiến mình trẻ dại hơn, yếu ớt hơn và ấu trĩ hơn nữa. Tôi phải thay thế sự phụ thuộc vào Kromer của mình bằng một người khác, bởi vì tôi không thể tự bước đi một mình, nên tôi chọn lựa trong mù quáng sự nương tựa vào Cha và Mẹ, vào "thế giới của ánh sáng" thân yêu và cũ kỹ, dù tôi biết nó không phải là lựa chọn duy nhất. Nhưng, nếu tôi không đưa ra lựa chọn ấy, tôi sẽ phải bám lấy Demian và đặt niềm tin vào anh ấy. Lúc đó, tôi đã nghĩ mình không thể làm vậy, bởi tôi có lý do thỏa đáng để không tin vào những ý tưởng kỳ dị của anh ấy; trên thực tế chẳng qua chỉ là nỗi sợ. Bởi Demian sẽ đòi hỏi ở tôi nhiều hơn cha mẹ rất nhiều. Anh ấy sẽ cố sức khiến tôi trở nên tự lập bằng những lời khiêu khích, những lời cảnh cáo, chế nhạo và châm biếm. Chao ôi, giờ tôi mới biết rằng trên thế giới này không có thứ gì đáng ghét bằng việc phải thực hiện hành trình đi tới chính mình!

(Trích *Demian, câu chuyện tuổi trẻ của Emil Sinclair,* NXB Thế giới)

Câu 1 (NB): Điểm nhìn trần thuật của văn bản trên được đặt ở nhân vật nào?

Câu 2 (TH): Tìm hai chi tiết thể hiện ấn tượng của nhân vật "tôi" về Demian.

Câu 3 (TH): Trạng thái tâm lí xuyên suốt văn bản của nhân vật "tôi" là gì?

Câu 4 (TH): Theo em, "thế giới của ánh sáng" thân yêu và cũ kỹ hay thế giới của Demian sẽ giúp nhân vật "tôi" trưởng thành hơn? Vì sao?

Câu 5 (VD): Anh/chị có đồng tình với ý kiến của nhân vật "tôi": "trên thế giới này không có thứ gì đáng ghét bằng việc phải thực hiện hành trình đi tới chính mình" không? Vì sao?

II. LÀM VĂN

Câu 1 (ID: 760543 - VDC): Viết đoạn văn nghị luận (khoảng 200 chữ) phân tích hiệu quả của việc sử dụng người kể chuyện hạn tri trong văn bản ở phần Đọc – hiểu.

Câu 2 (ID: 760544 - VDC): Viết bài văn nghị luận (khoảng 600 chữ) trình bày suy nghĩ của anh/chị về vấn đề: Vùng an toàn có phải là giới hạn của người trẻ trên hành trình phát triển bản thân?

HƯỚNG DẪN GIẢI CHI TIẾT

THỰC HIỆN: BAN CHUYÊN MÔN TUYENSINH247.COM

I. ĐỌC HIỂU

Câu 1:

Phương pháp: Vận dụng kiến thức đã học về truyện.

Cách giải:

Điểm nhìn trần thuật: Nhân vật Sinclair

Câu 2:

Phương pháp: Đọc, tìm ý

Cách giải:

- Tôi hoàn toàn ngó lơ người giải phóng cho mình ngay khi anh vừa trình diễn xong phép màu.
- Demian sẽ đòi hỏi ở tôi nhiều hơn cha mẹ rất nhiều. Anh ấy sẽ có sức khiến tôi trở nên tự lập bằng những lời khiêu khích, những lời cảnh cáo, chế nhạo và châm biếm.

Câu 3:

Phương pháp: Đọc, phân tích, tổng hợp

Cách giải:

Nhân vật "tôi" đã phải trải qua trạng thái giằng xé nội tâm sâu sắc:

+ Sự nhẹ nhõm, hạnh phúc khi được mẹ tha thứ, được trở về với khoảng trời bình yên, vô lo vô nghĩ trước đây
+ Nỗi sợ hãi, dằn vặt, thất vọng khi nhận ra sự yếu đuối của bản thân, sự lệ thuộc của mình vào Demian.

Câu 4:

Phương pháp: Đọc, phân tích, tổng hợp

Cách giải:

- "Thế giới của ánh sáng" là sự chở che của gia đình, đem lại cảm giác bình yên, an toàn nhưng cũng khơi gợi cho "tôi" những suy tư về sự yếu đuối, hèn nhát của bản thân.
- Thế giới của Demian sẽ giúp "tôi" trưởng thành vì hành động, suy nghĩ táo bạo của Demian buộc "tôi" phải vượt qua nỗi sợ hãi của bản thân để tự lập, tự chịu trách nhiệm với bản thân.

Câu 5:

Phương pháp: Phân tích, lý giải, tổng hợp.

Cách giải:

- "tôi" lựa chọn gặp lại Demian và thú nhận về nỗi sợ hãi phải đối diện với sự yếu đuối của bản thân đã khiến cậu lảng tránh người đã giúp đỡ mình.

=> Đó là thời khắc nhân vật trưởng thành.

II. LÀM VĂN

Câu 1:

Phương pháp: Vận dụng kiến thức đã học về cách viết đoạn văn nghị luận văn học

Cách giải:

**** Yêu cầu về mặt hình thức:***

- Dạng bài: NLVH, so sánh hai tác phẩm thơ.
- Vấn đề nghị luận: hiệu quả của việc sử dụng người kể chuyện hạn tri trong văn bản ở phần Đọc – hiểu.
- Dung lượng: khoảng 200 chữ
- Hình thức: quy nạp, diễn dịch, tổng phân hợp…

**** Yêu cầu về mặt nội dung:***

Học sinh có thể trình bày theo ý của mình. Đảm bảo những ý sau:

- Với cốt truyện: Tạo nên nét đặc trưng của kiểu cốt truyện tâm lí, phát triển dựa trên diễn biến tâm trạng của nhân vật.
- Với nhân vật: Khắc họa những giằng xé nội tâm, làm nổi bật những dằn vặt, tự vấn của nhân vật "tôi" trước ngưỡng cửa trưởng thành
- Với chủ đề truyện: Thế giới nội tâm phức tạp của người trẻ tuổi: sự đấu tranh tâm lí giữa việc dựa dẫm vào điểm tựa thân thuộc và tự chịu trách nhiệm với bản thân

Câu 2:

Phương pháp: Vận dụng kiến thức đã học về cách viết bài văn nghị luận xã hội

Cách giải:

**** Yêu cầu về mặt hình thức:***

- Vấn đề nghị luận: vùng an toàn có phải là giới hạn của người trẻ trên hành trình phát triển bản thân?
- Dung lượng: khoảng 600 chữ
- Hình thức: mỗi luận điểm tương ứng với 1 đoạn văn.

**** Yêu cầu về mặt nội dung:***

Gợi ý:

1. Giải thích:

Vùng an toàn là gì?

Giới hạn là gì?

2. Bình luận – chứng minh:

Vì sao vùng an toàn lại giới hạn sự phát triển của người trẻ?

Vì sao vùng an toàn là điểm tựa cho sự phát triển của người trẻ?

3. Mở rộng:

Có những quan niệm sai lầm nào về vùng an toàn?

4. Bài học:

Cần làm gì để cân bằng giữa việc tạo lập vùng an toàn và vượt qua giới hạn của mình?